

Chương 693: Ellen Artorius (4) - Nhà Tù
(Số từ: 2587)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

07:19 AM 29/01/2024

Đối với hai người có cơ thể trần trụi là vũ khí, ngay cả một cành cây cũng có thể trở thành vũ khí tuyệt vời.

Tầm quan trọng của vũ khí có hào quang trong đó là không đáng kể trừ khi nó là một vật phẩm cấp Thánh tích.

Theo yêu cầu của Reinhardt, Ellen đã truyền hào quang vào cành cây và đôi khi họ chiến đấu chỉ bằng cành cây.

Ellen hầu như luôn thua cuộc.

Thật khó để cô có thể kiềm chế cảm xúc và cô không thể tập trung vì cảm giác tội lỗi không thể chịu đựng được khi chỉ nhìn vào ánh mắt của Reinhardt.

Vì thế.

*Bụp!

“Ugh!”

*Bộp!

"Argh!"

*Đoàng!

“Ugh...”

*Crash!

“Hàaa!”

Cô đã bị đánh từ lâu rồi.

Reinhardt thực sự không có ý định giết Ellen, nhưng anh cũng không dễ dãi với cô.

Ellen đã kiệt sức và mệt mỏi sau cuộc chạy trốn dài ngày, và cô thậm chí còn không thể nhớ được lần cuối cùng mình nghỉ ngơi đằng hoàng là khi nào.

Cô cũng không thể nhớ lần cuối cùng mình ăn uống đằng hoàng là khi nào.

Đó không khác gì một trận đòn từ một phía.

Cô không thể kiềm chế được cảm xúc của mình, cơ thể đã đạt đến giới hạn.

Tâm trí cô cảm thấy khá thoải mái.

Sự đau đớn, sự đau khổ.

Thà bị đánh như vậy còn hơn phải nghe những lời chỉ trích bằng lời nói.

Có vẻ như lời nói sẽ đau hơn, nên bị đánh như thế này sẽ đỡ đau hơn.

Có cảm giác như cô đang phải nhận sự trừng phạt cho những gì mình đã làm cho đến giờ.

Nghĩ như vậy, tuy đau đớn nhưng lòng cô lại thấy nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, nỗi đau đã tích tụ.

Cơ thể và tâm trí của cô đã đạt đến giới hạn từ lâu.

Vào khoảnh khắc tầm nhìn của cô mờ đi không phải vì buồn bã mà vì nỗi đau và giới hạn ý thức của cô, Reinhardt đã tiếp cận và tung ra một đòn tấn công bằng đầu gối.

*Thump!

“U... Aa!”

Bị tấn công bởi điều đó, Ellen cuối cùng cũng bất tỉnh.

*Whoosh!

Ellen thức dậy khi mặt trời đã lặn và màn đêm đã buông xuống trên hòn đảo hoang.

“Ugh...!”

Ngay khi tỉnh lại, cô đột ngột ngồi dậy, nhận ra tình huống mình đã gặp đi.

Ngất xỉu là một điều hiếm khi xảy ra với cô. Ngất xỉu ở một khu vực không có người ở cũng giống như cái chết.

Cơ thể cô chưa bao giờ bị đẩy vào tình trạng khắc nghiệt như vậy trước đây.

Toàn thân cô đau nhức và nhức nhối.

“Em tỉnh rồi à?”

Nghe thấy giọng nói, cô quay đầu lại thì thấy Reinhardt vẫn còn ở đó.

Trước mặt Reinhardt, một ngọn lửa trại đã được đốt lên.

*Rắc! Rắc!

Và có thứ gì đó xiên vào que đang được nướng trên lửa trại.

Đó là một con tôm hùm khổng lồ.

Một vài chiếc vỏ nằm rải rác xung quanh, chứng tỏ một số đã bị ăn.

Nhai rễ cây và ăn một bữa đàng hoàng ở thành phố dường như đã là một kỷ ức xa vời.

Hầu như không có thịt để nấu trong khu vực bị quái vật xâm chiếm.

Đó là lý do tại sao cô luôn đói, không phải chỉ bây giờ.

"Ăn đi."

"..."

Trước thái độ thờ ơ của anh, Ellen không khỏi do dự.

Nó cảm thấy không ổn.

Cảm giác như mọi chuyện không nên như thế này.

Có vẻ sai lầm khi gạt bỏ mọi thứ một cách tùy tiện như vậy.

Ellen không thể tiếp cận hay tạo khoảng cách với Reinhardt, người đang cau mày trước sự thiếu quyết đoán của cô.

"Đừng làm khó chuyện này nữa, cứ ăn đi."

"Được rồi... em sẽ, em sẽ ăn..."

Cuối cùng, sợ Reinhardt tức giận, Ellen ngập ngừng tiến lại gần đồng lửa trại.

Ellen không khỏi cảnh giác, như thể đó là điều đương nhiên.

Có phải chính anh đã bắt được nó không?

Nhìn thoáng qua, quần áo của anh trông như thể được ngâm rồi sấy khô.

Rõ ràng là anh đã tự mình bắt được nó.

Không biết cô đã bắt tỉnh bao lâu.

Nhưng trong thời gian đó, một chút sức sống đã quay trở lại cơ thể cô.

Reinhardt không nói một lời.

Ellen xé một chiếc móng tôm hùm đã nấu chín, tách cả đuôi của nó ra.

Nó khá nóng khi chạm vào bằng tay trần, nhưng điều đó không thành vấn đề.

Bằng cách nào đó, nó có một chút thảm hại.

Nó không buồn bã hay tuyệt vọng.

Cô đã không thể trốn thoát dù đã cố gắng.

Đó không phải là cuộc hội ngộ đầy nước mắt hay lắng nghe những lời chỉ trích.

Nếu Ellen nghe được những lời oán giận khiến cô muốn chết thì cô cũng không biết.

Nhưng không nói nên lời, cô có cảm giác như sắp phát điên.

Xoay quanh một cành cây, cuối cùng cô đã bị đánh và bất tỉnh.

Và bây giờ cô đang cố gắng ăn tôm hùm bằng tay không.

Hơn nữa, lúc này Ellen trông bẩn thỉu và nhếch nhác như một kẻ ăn xin.

Trông giống như một người ăn xin, cô phải ăn như một người ăn xin.

Và cô phải ăn trước mặt người mà cô không muốn nhìn thấy cô trong tình trạng này nhất.

Nhưng vì Reinhardt đã chuẩn bị sẵn nên cô không thể từ chối được.

Có thể nó không nghiêm trọng như những sai lầm trước đây của cô, nhưng từ chối cũng là một sai lầm phải không?

Ngay cả trong tình trạng này, vào dịp này.

Cô đói đến nỗi lưỡi cô cay cay.

Tình huống này.

Quá nhiều.

Quá nhiều.

Vô cùng.

Đó không phải là nỗi buồn hay nỗi đau.

Cô xấu hổ đến mức muốn chết.

"..."

"Có gì phải hối tiếc chứ? Chẳng phải chuyện này quá tầm thường để cảm thấy tiếc nuối vào thời điểm này sao?"

Khi Ellen do dự, Reinhardt cau mày, như thể nghi ngờ có lý do khác.

Không phải vậy.

Không phải vì cô tiếc nuối hay buồn bã.

Đó là vì cô xấu hổ.

Cô xấu hổ không dám ăn.

Cô không thể nói được.

"Không, không... không phải vậy..."

Nhưng trong tình huống này, việc nói với ai đó rằng cô xấu hổ hay ngại ngùng là điều quá vô lý, nên lời nói không thể thoát ra khỏi môi cô.

"Cứ ăn đi."

Cuối cùng, Ellen không thể cưỡng lại sự thúc giục của Reinhardt và cắn vào phần thịt mềm của con tôm hùm.

Khoảnh khắc cô cắn một miếng, nhiều suy nghĩ khác nhau tràn ngập tâm trí Ellen.

Nó ngon đến mức cô tưởng lưỡi mình sẽ tan chảy.

Nó thật ngọt ngào.

Tại sao nó lại ngọt ngào đến vậy?

Nó thật lạ.

Đáng lẽ không nên có chút đường nào trong đó.

Vị ngọt tựa như não cô tan chảy khi lướt qua đầu lưỡi, gần như khiến cô mất đi lý trí.

Cô muốn nhét nó vào miệng ngay lập tức.

Nhưng làm như vậy thì quá xấu hổ.

Tuy nhiên, với nước từ vết cắn bắn tung tóe quanh miệng, cô trông giống như một kẻ ăn xin cho dù cô có cố gắng ăn một cách duyên dáng đến đâu.

Và ý nghĩ muốn ăn uống một cách duyên dáng là điều thảm hại nhất.

Khi Ellen đứng đó, không thể làm gì trong khi ôm miếng tôm hùm cắn dở, Reinhardt lặng lẽ quan sát cô.

Với vẻ mặt chua chát, Reinhardt nói.

"Ngay từ đầu, khi em thậm chí còn không thềm tắm rửa sạch sẽ và lang thang khắp lãnh thổ Kernstadt, em còn tệ hơn cả một con chó hoang bản địa. Cứ ăn thoải mái đi."

"!!!!"

Không phải là cô không biết.

Cô biết anh đang nghĩ gì.

Cuối cùng, nước mắt cô trào ra.

Không phải vì cô quá buồn.

Đó là vì nỗi phiền muộn.

"Aa... Hic..."

"...Em đang làm âm lên đây."

Không phải là cô chưa tắm mà là cô không thể tắm.

Cô kìm lại mong muốn nói những lời như vậy, biết rõ rằng đó có thể là cố ý.

Việc thêm bất kỳ nhận xét không cần thiết nào cũng sẽ không giúp ích được gì cho tình hình.

Lòng nặng trĩu, Ellen cố kìm nước mắt và miễn cưỡng ăn đồ ăn của mình.

Và khi vẫn chưa đủ, cô lại đi xuống biển và bắt thêm một vài con cá.

Reinhardt nhìn, nghiêng răng nghiêng lợi quay đầu đi cười lớn.

Thật vui khi anh ấy cười.

Và cô biết ơn vì anh đã không tức giận.

Nhưng đó không phải là tiếng cười vui vẻ; đó là một sự chế giễu.

Tiếng cười chế giễu đó khiến Ellen buồn hơn, và cô khóc nhiều hơn một chút.

Dù đã cố gắng hết sức để ăn uống khiêm tốn nhưng điều đó là không thể khi cô phải ăn bằng tay không.

Reinhardt nhìn bộ dạng hỗn loạn của Ellen, hơi tránh xa ra, như thể đang nhìn thứ gì đó bẩn thỉu.

Quả thật là buồn, u sầu và chán nản.

Nhưng cô chưa bao giờ tưởng tượng rằng mình sẽ cảm thấy đau khổ như vậy.

Cô đã nghĩ mình sẽ phải nhận những lời chỉ trích hoặc khiển trách vì đã bỏ chạy.

Thay vào đó, cô bị đối xử như một kẻ bẩn thỉu, một kẻ bẩn thỉu đến mức khó có thể kết giao, và điều này mang đến cho cô nỗi buồn bã theo một cách khác.

Đó không phải là đổ lỗi cho cô.

Đó là về việc cô thật kinh tởm.

Nghe những điều như vậy khiến tâm trí cô trở nên hỗn loạn.

Tệ hơn nữa, Ellen biết rõ hơn ai hết mình trông bẩn thỉu đến mức nào, điều này càng khiến cô khó chịu hơn.

"Ăn xong chưa?"

"Ồm, ừm..."

Trước câu hỏi của Reinhardt, Ellen thận trọng gật đầu. Sau khi dập tắt lửa trại bằng vài cú đá, Reinhardt bắt đầu bước đi đâu đó.

"Theo anh."

"..."

Như thể anh không chấp nhận bất kỳ sự phản đối nào, Ellen ngập ngừng đứng dậy và thận trọng đi theo anh.

Khi Ellen đến đủ gần, Reinhardt đột nhiên tăng tốc.

Rồi anh quay lại và cười ranh mãnh.

Như thể anh vừa nghĩ ra một trò đùa ác ý.

"...Ugh."

"..."

Nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt của Ellen, anh liền ngậm miệng lại.

Đó là bởi vì anh nhìn thấy vẻ mặt đáng thương khiến tưởng chừng như Ellen sẽ tự bóp cổ mình mà chết nếu anh nói thêm một lời nào về vấn đề vệ sinh.

Đó là cảm giác của Ellen vào thời điểm đó, theo cách mà cô không thể đoán trước được.

Reinhardt dẫn cô đến một thứ vốn không thuộc về hòn đảo hoang—một dinh thự.

Anh mở cổng, đi vào trong và bật đèn lồng.

“Em sẽ tìm thấy mọi thứ em cần ở đây. Tắm rửa và nghỉ ngơi đi.”

“...Hử?”

“Anh còn nhiều việc phải làm. Ngày mai anh sẽ quay lại. Hoặc có thể là ngày kia.”

Reinhardt để lại những lời đó và rời khỏi dinh thự.

Tự hỏi chuyện quái gì đang xảy ra, cô mở cửa và thấy Reinhardt đã biến mất.

Cảm giác như thể cô đã bị mê hoặc vậy.

Dinh thự này là gì?

Cô thậm chí còn không thể chắc chắn liệu đây có phải là nơi họ đã đến trong chuyến làm nhiệm vụ nhóm trên một hòn đảo hoang hay không.

Cô không biết Reinhardt muốn làm gì.

Nhưng điều quan trọng là cô đã bị bắt.

Cô không thể chạy trốn.

"Aa..."

Điều đó là vậy đó.

Ellen nhận ra.

Đây là một hòn đảo hoang vắng.

Cô không thể bơi từ một hòn đảo hoang vô danh vào đất liền.

Không có kiến thức về định hướng hay bất cứ thứ gì tương tự, ngay cả khi cô có thể chế tạo được thứ gì đó như một chiếc bè, thì việc dựa vào nó và tiến ra biển khơi sẽ là tự sát.

Không có lối thoát.

Nơi này là một nhà tù.

Biết Ellen không thể bỏ chạy, Reinhardt bỏ đi.

"VẬY...chuyện là thế này..."

Ellen nhận ra rằng, theo một cách nào đó, cô đang bị mắc kẹt trong nhà tù lớn nhất thế giới.

Cô có thể phá vỡ mọi thanh sắt vật lý.

Nhưng rào cản tự nhiên rộng lớn được gọi là biển là thứ mà Ellen không thể vượt qua.

Một nhà tù trên đảo hoang.

Không có nơi nào tốt hơn để giam cầm Ellen và buộc cô phải cam chịu số phận của mình.

Ellen thận trọng nhìn quanh dinh thự.

Mặc dù cô không thể chắc chắn, nhưng có vẻ như cô đã được sắp đặt để sống một mình.

Như để giải thích rằng đó không phải là một dinh thự được xây dựng vội vàng, có những ma cụ mà Ellen chưa từng thấy trước đây.

Điều này có thực sự được cho phép không?

Nó có vẻ không đúng.

Nhưng cuối cùng, ý nghĩ không thể trốn thoát đã xóa tan mọi lo lắng khác của Ellen.

Điều này hẳn đã được mong đợi.

Có vẻ như họ đã đoán trước được sự từ chối cuối cùng của cô.

Có lẽ họ đã đoán trước ngày Ellen được tìm thấy và biết trước rằng cô sẽ cố gắng bỏ chạy như lần trước.

Có phải đó là lý do tại sao một nơi như vậy lại được chuẩn bị?

Bất kể kế hoạch tạo ra nơi này là của ai, Ellen đành cam chịu, đúng như ý định của người lập kế hoạch, và đi vào phòng tắm.

Quần áo để thay đã được chuẩn bị sẵn.

Sau khi cởi bỏ quần áo bẩn, áo choàng và ủng, Ellen tắm sạch cơ thể bằng nước nóng.

Tỉ mỉ.

Như thể cô định gội kỹ từng sợi tóc vậy.

Bận rộn giặt giũ suốt một thời gian dài nhưng vẫn chưa kết thúc.

Cô đổ đầy nước vào bồn tắm và ngâm mình trong đó.

"..."

Cô muốn nghỉ ngơi.

Cô đã không được nghỉ ngơi đằng hoàng trong nhiều năm.

Cảm thấy choáng ngợp trước cảm giác xa hoa này, cô tự hỏi liệu mình có được phép trải nghiệm nó hay không khi những suy nghĩ kỳ lạ nhấn chìm cô.

Cô nằm xuống bồn tắm như thể đang chìm xuống.

Cô không thể hiểu chuyện gì đang xảy ra và mọi chuyện đang diễn ra như thế nào.

Liệu mọi chuyện có thể trôi qua một cách hỗn loạn như vậy được không?

Cô không thể đưa ra bất kỳ kết luận nào.

Tuy nhiên.

Ấm áp quá, ấm áp quá.

Đáng lẽ nó phải là một nhà tù.

Cảm giác tội lỗi và dần vặt khi nhận được một nơi ấm áp như vậy.

"...Huhu."

Ellen lại khóc.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:

BIDV

VIETQR

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV-CN DONG THAP PGD MY THO

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading